

Ποιος φταίει τελικά;

Ένα πολύ καλό και συνεσταλμένο παιδί ο Νίκος, ήταν μόλις 8 ετών, όταν έζησε μία απ' τις πιο δύσκολες στιγμές στη ζωή του. Γύρισε τρέχοντας από το σχολείο με δάκρυα στα μάτια του και έπεσε πάνω στον πατέρα του.

-Νίκο, τι έπαθες;

-Μπαμπά, νομίζω έκανα κάτι πολύ κακό σήμερα.

-Τι;

-Τα παιδιά στην τάξη κοροϊδεύαν και γέλαγαν με τον Γιάννη, επειδή είναι από την Αλβανία. Και εγώ δεν έκανα τίποτα, απλά κοιτάζα. Όταν έφυγε, ήταν πολύ στενοχωρημένος.

-Ε μην κλαις. Εσύ δεν φταις πουθενά, καλά έκανες.

-Τι εννοείς μπαμπά;

-Εννοώ ότι, αν τον κοροϊδεύεις, και εσύ θα έφταιγες, αν πάλι τον υπερασπιζόσουν θα χλεύαζαν και εσένα, οπότε έκανες το καλύτερο που δεν αντέδρασες.

-Αρα δεν φταίω;

-Όχι βέβαια αγόρι μου, αυτό σου λέω, μπορείς να ηρεμήσεις.

-Εντάξει, σε ευχαριστώ μπαμπά, νομίζω νιώθω ήδη καλύτερα...

Ήταν ένα ανοιξιάτικο και ηλιόλουστο Κυριακάτικο πρωινό στην Πάτρα. Ο Νίκος είχε πάρει την γυναίκα και τα παιδιά του για να περπατήσουν την πλακόστρωτη Ρήγα Φεραίου, να πιούν κάτι και ίσως να φάνε όταν μεσημεριάσει. Καθώς απολάμβαναν τη βόλτα τους, ένας άσχημος θόρυβος τους τράβηξε την προσοχή, σαν γυαλιά που σπάνε. Ο Νίκος γύρισε το βλέμμα του και είδε την βιτρίνα ενός μικρού συνοικιακού παιχνιδάδικου να γίνεται κομμάτια. Ένας άνθρωπος στεκόταν μέσα από το κατάστημα. Πώς γίνεται τέτοια μέρα να είναι κάποιος μέσα, σκέφτηκε. Είχε αίματα πάνω του. Αμέσως κάλυψε τα μάτια του μεγαλύτερου γιου του Αλέξανδρου. Η Κατερίνα, η γυναίκα του κρατούσε τη Δανάη, ούτως ή άλλως ήταν μόνο ενός έτους, άρα δεν καταλάβαινε πολλά. Έξω από το μαγαζί, είχε μαζευτεί όχλος ανθρώπων που φώναζαν εκφράσεις του τύπου "Τώρα δεν πας πουθενά" ή "Αυτός είναι, αυτός έκλεψε το πορτοφόλι της κυρίας".

-Μπαμπά τι γίνεται, άσε με να δω.

-Δεν κάνει Αλέξη, είσαι μικρός ακόμα.

-Τι έκανε ο κύριος, γιατί τον κυνηγάνε;

-Δεν ξέρω, μάλλον κάτι έκλεψε και τον κυνηγάνε μέχρι να έρθει η αστυνομία.

-Αυτοί τον πέταξαν μέσα στο μαγαζί;

-Δεν ξέρω.

Τι σημασία έχει κιόλας, σκέφτηκε ο Νίκος. Ο όχλος έβριζε και απειλούσε τον ληστή και δεν τον άφηνε να φύγει. Φευγαλέα ήρθε στο μυαλό του το περιστατικό με τον Γιάννη από την Αλβανία που έζησε όταν ήταν μικρός. Το ξέχασε όμως αμέσως, συνεχίζοντας να κοιτάει τη σκηνή που συνέβαινε μπροστά του. Ξαφνικά ο κλέφτης προσπάθησε να τρέξει προς το πλήθος, με σκοπό να περάσει από μέσα και να ξεφύγει. Τον χτύπησαν και τον έριξαν πίσω. Και πάλι έγινε το ίδιο. Και πάλι. "Δεν πας πουθενά ρε" του φωνάζανε, κάποιοι γελούσαν κιόλας. Που βρίσκουν το αστείο, σκέφτηκε ο Νίκος, χωρίς όμως να αντιδράει.

-Νίκο;

-Σταμάτα Κατερίνα, τι θες να κάνω, έχουμε και τα παιδιά εδώ. Έρχεται η αστυνομία όπου να 'ναι.

Ο άνθρωπος που έκλεψε το πορτοφόλι είχε χάσει πλέον τις δυνάμεις του από τα χτυπήματα και κόντευε να χάσει και τις αισθήσεις του. Η αστυνομία έφθασε επιτέλους, μαζί με ένα ασθενοφόρο και όλοι γυρίσαν σε ό,τι έκαναν, σαν να μη συνέβη τίποτα. Για όλους συνέχισε να ήταν ένα ηλιόλουστο Κυριακάτικο πρωινό. Ο Νίκος αναρωτήθηκε τι ήταν χειρότερο, αυτό που έγινε ή ότι κανείς δεν το συνειδητοποίησε; Όλη την υπόλοιπη μέρα δεν μπορούσε να βγάλει απ' το μυαλό του όλο αυτό που συνέβη. Καθώς κάθισαν για το βραδινό σαν οικογένεια, ακούστηκε από

την τηλεόραση "Ο δράστης που διέπραξε τη μικροκλοπή σήμερα στο κέντρο, τελικά υπέκυψε στα τραύματά του". Ήταν ένα μικρό τοπικό κανάλι που έλεγε τις ειδήσεις.

-Μπαμπά για αυτόν που είδαμε σήμερα το πρωί λένε;

-Ναι Αλέξη, για αυτόν.

-Τι σημαίνει "υπέκυψε στα τραύματά του";

- Εμμ... ότι πέθανε.

-Αα πέθανε...

-Και ποιος είναι υπεύθυνος;

-Τι εννοείς;

-Ποιος φταίει τελικά εννοώ μπαμπά, αυτός που έκλεψε ή οι άνθρωποι που τον χτύπησαν;

Ποιος φταίει; Πολύ καλή ερώτηση. Ποιος φταίει τελικά; Τι να απαντήσω τώρα;

Αυτός που έκλεψε βέβαια, έτσι θα μάθει να μην κάνει κακά πράγματα αλλιώς θα τιμωρείται. Βέβαια είναι ακραίο να χάσει κάποιος τη ζωή του για ένα πορτοφόλι.

Όχι, αυτοί που τον σκότωσαν φταίνε, αυτό θα του πω. Ποιοι τον σκότωσαν όμως;

Μόνο όσοι τον χτύπησαν; Εμείς οι υπόλοιποι που κάναμε τους θεατές δε φταίγαμε;

Αποκλείεται, τι βλακείες σκέφτομαι! Να είμαι εγώ υπεύθυνος για τον θάνατο κάποιου χωρίς να κάνω τίποτα;

-Ποιος φταίει τελικά μπαμπά που πέθανε εκείνος ο άνθρωπος;

-Δεν ξέρω Αλέξη. Δεν είμαι ούτε Θεός ούτε δικαστής, οπότε δεν μπορώ να σου πω για τους άλλους. Αυτό που μπορώ να σου πω είναι ότι και εγώ έφταιγα.

-Εσύ γιατί μπαμπά;

-Γιατί δεν αντέδρασα, ήξερα ότι ήταν λάθος αυτό αλλά δεν αντέδρασα. Μόνο κοιτάζα. Συγγνώμη γιε μου, ειλικρινά συγγνώμη. Μια ζωή χάθηκε και τίποτα δεν μπορεί να την φέρει πίσω. Αλλά ας είναι αυτή η αφορμή να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του. Είμαι και γω υπεύθυνος για αυτό που έγινε και σε συμβουλεύω σαν πατέρας, όταν βλέπεις κάτι άδικο να γίνεται μπροστά σου να επεμβαίνεις και να υπερασπίζεσαι αυτό που θεωρείς σωστό. Όχι σαν εμένα.

-Εντάξει, σε ευχαριστώ μπαμπά, νομίζω νιώθω ήδη καλύτερα...